

1r Premi

Títol: **“Gràcies per somiar”**

Autor/a: **Blanca Astasio Dieguez**

GRÀCIES PER SOMIAR.

Avui estava molt emocionada perquè era divendres i l'àvia ens havia deixat a les meves amigues i a mi quedar-nos a berenar a casa seva.

Ja érem a la tarda i l'àvia ens estava preparant uns bons entrepans de xocolata amb oli mentre nosaltres estàvem mirant una sèrie de Netflix al televisor.

Ja havíem acabat de berenar i estàvem al sofà, no sabíem què fer ni de què parlar perquè ja ens ho havíem dit tot avui a l'escola, quan a la Paula se li van il·luminar les idees i va proposar que juguéssim a fet i amagar ja que la casa de l'àvia Aurora era molt gran i tenia molts racons.

Mentre l'Emma contava, la Paula i jo estàvem intentant trobar un bon amagatall. Vam trobar una porta groga on vam entrar-hi ràpidament arribant a unes golfes.

La Paula es va recolzar en un prestatge i, sense voler, va fer caure un gerro de ceràmica, trencant-se completament. El gerro contenia polseres i collarets que semblaven fets a mà, però el que més ens va sorprendre va ser un diari rosa escrit amb cal·ligrafia antiga i molt polida.

De sobte va aparèixer l'Emma amb cara de victòria ja que ens havia trobat però, la seva cara va canviar ràpidament, quan va veure el que tenia a les mans. Es va apropar confosa i totes tres ens vam mirar i vam entendre que l'havíem d'obrir i fullejar-lo. De sobte però, vam veure una pàgina molt especial i que ens va cridar l'atenció:

"Bell-lloc d'Urgell, 8 de març de 1962.

Aquest diari pertany a les tres millors amigues del món, la Genoveva, la Maria Rosa i l'Aurora.

En aquest diari deixarem escrits els nostres desitjos pel futur, és a dir, volem explicar com pensem que serà el futur del nostre poble d'aquí seixanta anys i així quan siguem més grans el llegirem i veurem si estàvem en el cert.

La Maria Rosa ha tingut moltes idees i una que ens ha agradat tant a la Genoveva com a mi, és que a l'estiu poguessin anar tots els nens i nenes del poble junts a una casa gegant a passar uns dies i poder fer activitats molt divertides. Ja que el seu passatemps preferit és dibuixar, li agradaria també, que als caps de setmana hi hagués unes classes especials per jugar o per fer

manualitats i que fossin al matí perquè així a la tarda tindríem temps d'anar a jugar a fora amb les amigues. A la Genoveva li encanta la lectura per això ha pensat que estaria bé tenir un edifici ple de pel·lícules i de llibres i quan te n'agradés un, el poguessis agafar sense cap problema. Jo, l'Aurora he anat més enllà i a mi m'agradaria que totes les dones del poble fessin una associació, per recolzar-se entre elles i que fessin diferents activitats juntes com per exemple fer exercici, organitzar festes, tallers i moltes més coses perquè s'ho passin bé entre elles.

Suposadament aquest diari l'obrirem un divendres 1 d'abril de 2022. Esperem recordar-nos-en ja que som una mica despistades i potser no hi pensarem. No tenim moltes esperances de que es facin realitat les nostres bogeries, però tot i així,ensem que la societat faria un pas endavant ja que tots som persones independentment de com siguis per fora.

Atentament,

La Maria Rosa, la Genoveva i l'Aurora".

Em vaig quedar parada, però quan em vaig girar a veure les cares de les meves amigues, vaig veure que no era l'única. Avui érem justament 1 d'abril de 2022. L'Emma va dir que la seva àvia també es deia Genoveva i ella i jo sabíem que la padrina de la Paula es deia Maria Rosa.

La nostra expressió va canviar quan de sobte es va obrir la porta groga per on havíem entrat, a la paret es projectaven unes ombres, no molt més altes que nosaltres, que cada vegada anaven apropant-se més i més.

Eren les nostres padrines!

La veritat és que sí que m'imaginava que havien estat elles les que havien escrit aquell fantàstic diari anys enrere, doncs tot encaixava. Elles es van apropar sorpreses perquè havíem trobat el seu valuós diari, escrit quan eren petites. Suposava que voldrien llegir-lo, així que li vaig donar a la meva àvia aquell diari rosa i ella el va obrir acuradament. Totes tres es van posar a llegir-lo i mentre ho feien nosaltres les miràvem atentes i curioses. En els seus rostres s'observava la il·lusió i la nostàlgia desencadenades d'uns records bonics i fantàstics de la infància.

Quan van arribar a la pàgina que tant ens havia despertat la curiositat, van posar-hi encara més atenció.

Si pensava que el trencaclosques no tenia més peces estava equivocada, perquè de sobte totes tres es van posar a plorar i ràpid ho vaig entendre, elles havien aconseguit els somnis que tant desitjaven de petites.

A vegades els petits somnis es converteixen en grans realitats. I... què bonic que aquestes realitats ajudin a fer un Bell-lloc millor!